

[Nørlund.]

folkningen i Aarhus, Horsens og andre Byer. Det er da ganske indlysende, at her er Tale om et overordentlig upaalideligt nationalt Element, som det vil være fuldkommen halsløst at bygge en dansk Fremtidspolitik paa.

Der er for mig ingen Tvivl om, at i Valget mellem de to Linier i den sydslesviske Politik, er der ikke blot Flertal for denne anden Linie, der gaar ud paa at sætte Danmarks indre og ydre Sikkerhed først, her i Tinget, men ogsaa i den danske Befolkning. Der er næppe nogen Tvivl om, at Folkets Flertal er imod at bygge paa det skrøbelige Grundlag, som den saakaldte Omvendelse i de sydslesviske Egne er. Der er jo mange Gange her i Tinget givet Udtryk for, at et Flertal er imod den Politik, som er Statsministerens, og som han ønsker at gavne ved de Fremgangsmaader, han nu vælger. Man maa dog forstaa, at saa længe Regeringens Førelse er i Haanden paa en Mand, som arbejder for at flytte Grænsen til Ejderen, saa vil enhver Indrømmelse til hans Regering blive brugt i den selvsamme Politik's Tjeneste. Jeg synes da ogsaa, der her i Dag tydeligt er givet Udtryk for, at man fra aktivistisk Side ganske simpelt spekulerer i, at vi kommer i en saadan Tvangssituation i Kraft af den Politik, vi fører, at vi pludselig ikke har det samme frie Valg som paa nuværende Tidspunkt.

Man har da ogsaa visse Erfaringer med Hensyn til, hvordan den højtærede Statsminister har udnyttet de Indrømmelser, som er blevet givet. Man kan blot se paa Udviklingen af Spørgsmaalet om den administrative Deling mellem Slesvig og Holsten, et Spørgsmaal, som i sin Tid blev rejst under private Forhandlinger paa et Tidspunkt, hvor der aldeles ikke var lagt noget som helst fast i Sydslesvig. Det har efterhaanden udviklet sig til et af de vigtigste Instrumenter for Aktivisternes Politik. Det synes jeg da, den ærede Ordfører for Forespørgerne i Dag har givet ganske tydeligt Udtryk for, og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen lod ham ikke meget efter; endelig er det drevet saa vidt, at en dansk Statsembudsmand har faaet Bemyndigelse til at være Postbud for Sydslesvigerne i dette vigtige Spørgsmaal. Paa Trods af, at det oprindelig var saadan, at det var et af Kardinalpunkterne for dem, der hævdede, at de ikke vilde føre Aktivistpolitik i Sydslesvig, at Danmark ikke maatte tale paa Sydslesvigernes Vegne, saa er det alligevel lykkedes Regeringen at faa sine Synspunkter trumfet saadan igennem.

Hvad Flygtningespørgsmaalet angaar, er det jo gaaet ganske tilsvarende. Man taler om disse Flygtninge, som om det var dem, der var Truslen mod vor Grænse. „Flygtningepresset“ er blevet et Udtryk, som den højtærede Udenrigsminister kan anvende uden overhovedet at definere og forklare det. Naar man i dette Spørgsmaal nu endog er ved at komme saa vidt, at man gaar imod en Udstykningspolitik i Sydslesvig-Holsten paa Grundlag af de Tanker, man gør sig om Flygtningespørgsmaalet, saa maa jeg dog meget advare imod, at man forbinder Danmarks Interesser med de tyske Godsejeres.

Det er vel efterhaanden berettiget at spørge, hvor længe endnu Tinget vil lade sig byde Skridt for Skridt at blive trukket ind i en Politik, som man ifølge sin egen Overbevisning er imod, og som man maa mene er en farlig Politik. Føler Tinget sig ikke snart foranlediget til at kræve, at der klart og utvetydigt føres en Politik i Overensstemmelse med Flertallets Vilje i disse høje Ting? Er det ikke saadan, at man efterhaanden begynder at faa Øjnene aabnet for, at disse sidste Kriser og denne Enighed om ingenting er ødelæggende for Tingets Prestige og Autoritet udadtil i det lange Løb. Det er et Spørgsmaal, som jeg synes, at man ogsaa maa have Svar paa ved denne Lejlighed.

Det fremgaar forhaabentlig tydeligt nok af, hvad jeg har sagt, at vi fra vor Side ikke kan stemme for den Dagsorden, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Stærmose — det betyder nemlig et yderligere Skridt i Retning af den Statsministerpolitik, der er gyldig for Kærne paa Biviumgaard og andre. Men vi kan heller ikke stemme for den Paastand paa Overgang til Dagsorden, der er stillet fra anden Side. Der har man jo valgt endnu en Gang at udstille Figenbladet til offentlig Beskuelse. Man kommer med stor Højtidelighed og frembærer en ny af de sædvanlige Dagsordener, men jeg maa sige, at Resolutionskrædderne i dette Tilfælde nærmest minder mig om Skrædderne i „Kæjserens nye Klæder“, der ogsaa paastod, at de havde forarbejdet ganske dejlige Klædninger, men der var ingen, der kunde se dem, naar de blev frembaaret. Jeg vil ganske overlade til de fire Partier, som er medansvarlige for Dagsordenen, at berømme og prise Herlighederne ved Knud Kristensens nye Klæder i dette Tilfælde, men jeg synes, det maa være berettiget at spørge: Hvad er Meningen med den blotte Henviisning til de fine Ord, som det er lykkedes Udenrigsministeren at formulere i de forskellige Memoranda, der er Tale om? Er man enig i den Fortolkning,